

dem, det i Øjeblikket har. Medens det oprindelig alt var samlet paa den gamle Postgaard, er Forholdet nu det, at Telegrafvæsenets Lokaler her i Byen, bortset endda fra Filialer og sligt, ere splittede paa 4 forskellige Steder. Paa den gamle Postgaard finder man nu kun Hovedtelegraf- og Telefonstationerne. Telegrafdirektoratet med Regnskabsafdelingen finder man derimod paa Kongens Nytorv, den tekniske Afdeling tilligemed en Del af Materiellet nede ved Frederiksholms Kanal, og endelig finder man Ledelsen af Øernes Telegrafvæsen i teknisk Henseende i et Lokale paa Hjørnet af Østergade og Købmagergade. Disse Forhold ere i og for sig meget generende. Men det er dog ikke det værste ved Sagen. Det værste er heller ikke dette, at de Lokaler, der bydes Publikum, ere lidet tidssvarende. Nej, det værste er de Arbejdsforhold, hvorunder Staten byder Telegrafvæsenets Personale her i København at virke og arbejde. Det er jo saa, at de fleste af disse Lokaler ere lavloftede og snævre, byde daarlig Luft og daarlig Plads. Det er haardt nok for almindelige Kontorfolk at skulle virke under saadanne Forhold, men det forekommer mig, at enhver maa kunne forstaa, at for dem, der som Telegrafens og Telefonens Personale skulle virke saaledes, at det er gennem Øret, de skulle have Forbindelse med Omverdenen, er det dobbelt uheldigt, naar de skulle sidde saa nær op ad hinanden, at den ene har megen Villiestykke og Øvelse behov for at undgaa at blive blandet ind i, hvad den anden skal høre eller meddele — det gælder ikke blot Telefonen, men det gælder ogsaa den klaprende Lyd, som Telegrafens i de fleste Tilfælde medfører. Disse Forhold ere sikkert ogsaa almindeligt kendte og anerkendte; derom vidner jo det, at under den tidligere Forhandling af denne Sag, specielt i Folketinget, har ikke et eneste Medlem rejst Indsigelse derimod eller Tvivl derom; jeg vil derfor ogsaa, indtil videre i alt Fald, gaa ud fra, at det samme er Tilfældet i dette høje Ting, og skal derfor ikke dvæle videre ved denne Side af Sagen. Skulde der være noget Medlem, som ønsker at stifte nærmere Bekendtskab med disse Forhold, vil det selvfølgelig være Telegrafvæsenet en Ære og Glæde at modtage hans

Besøg, og han skal da faa al mulig Vejledning og Oplysning desangaaende.

Derimod tror jeg, det har Betydning til Bedømmelse af det foreliggende Lovforslag og det Forsøg paa en Løsning af dette Spørgsmaal, som det frembyder, om jeg i al Korthed oplyser, hvad det er, man tidligere har gjort for at afhjælpe den Trang, som jeg nys paapegede er til Stede, og som jo ikke er af ny Dato. Den har været til Stede i mange Aar; der er nu og da blevet lappet paa Forholdene hist og her, men det har langt fra kunnet følge Trop med den Udvikling, som Telegraf- og Telefonvæsenet i det hele er undergaaet i dette Tidsrum.

Allerede for henved 10 Aar siden, den 18. December 1897, tror jeg, det var, blev der af den daværende Indenrigsminister nedsat en Kommission til Overvejelse af, hvad der kunde gøres for at tilvejebringe bedre Lokaler for Post- og Telegrafvæsenet end dem, der da fandtes paa den gamle Postgaard paa Købmagergade. Denne Kommission, der virkede i 1½ Aar omtrent, indstillede, at Staten skulde søge at erhverve hele den Karré, som begrænses af Købmagergade, Løvstræde, Niels Hemmingsensgade og Walkendorfs-gade for derpaa at opføre — jeg tror, det var Tanken — en enkelt, stor monumental Bygning, der skulde rumme begge disse Institutioner i hele deres Omfang. Dette Forslag blev imidlertid ikke fremmet af den daværende Minister; jeg tror at turde gaa ud fra, at det var, fordi man mente, at det var for kostbar en Foranstaltning. I Efteraaret 1900 tog den daværende Trafikminister, det nylig afdøde kongevalgte Medlem af dette Ting (Juul-Rysensteen), Sagen op til fornyet Overvejelse. Ogsaa han var paa det rene med, at den Tanke, som Postgaardskommissionen havde haft, ikke burde følges; den vilde blive alt for kostbar, og han gav derfor en Kommission af de forskellige Etaters Embedsmænd, som havde Interesse paa dette Omraade, den Opgave at søge at finde en simplere og billigere Udvej. Denne Kommission overvejede Sagen og kom da ogsaa til et noget billigere Resultat end den oprindelige Postgaardskommission, idet den indstillede, at Staten erhvervede Sparekassens Grund; saa mente man dermed at kunne